

עפ"ת 19531/05/16 - גורשומוב תופיק גורשומוב תופיק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19531-05-16 גורשומוב תופיק נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת עדי חן-ברק
מערערים גורשומוב תופיק גורשומוב תופיק
נגד מדינת ישראל
משיבים

החלטה

לאחר עיון בבקשה, בתגובה ובתשובה, דין הבקשה להידחות.

1. נקודת המוצא בנושא זה הינה כי:

"...על בעל דין לקיים את המועדים הקבועים בדין. כלל זה מושתת על עקרון סופיות הדיון והצורך בהצבת גבול להתמשכות ההליכים; הציפייה של הצד שכנגד שלא להיות מוטרד לאורך זמן רב בנוגע לפסק-דין בו זכה; האינטרס של בעלי הדין ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות, היעילות והוודאות המשפטית; וכן השאיפה להימנע מקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור או בבקשת רשות ערעור שהוגשו באיחור". בש"א 5636/06 נשר נ' גפן (23.8.06).

2. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לבית המשפט, להתיר הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200 לחסד"פ.

3. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

4. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך

האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

5. בנסיבות המקרה שבפנינו, לא הצביע המבקש על כל טעם ממשי המצדיק את האיחור בהגשת הבקשה ודי בכך להביא לדחיית בקשתו.

פסק הדין נשוא הערעור ניתן ביום 14/1/15, כאשר הבקשה שלפני הוגשה כשנה וארבעה חודשים לאחר מכן - דהיינו - איחור משמעותי ביותר, כאשר המבקש כלל לא הסביר מדוע הוגשה הבקשה באיחור ניכר כל כך.

6. גם הפגמים הנטענים ביחס להליך בבית המשפט קמא אינם מצדיקים מתן הארכת המועד כמבוקש. אכן בפסק הדין שניתן לא סומן ע"י בית המשפט קמא סימון ההרשעה, ואולם חתימת השופט נחתמה בסעיף הכרעת הדין - ולטעמי יש בכך כדי לרפא הפגם, מה עוד שבסעיף גזר הדין ממילא פורט מהו גזר דינו של המבקש.

מכל מקום אין בהיעדר סימון סעיף הרשעתו של המבקש, אשר נעשתה ככל הנראה בהיסח הדעת, כדי לפגום בתוקפו של גזר הדין שניתן במסגרת אותו טופס, וניתן אף להכיל בנסיבות אלו את דוקטרינת הבטלות היחסית בשל הפגם הפרוצדוראלי שנפל (כאמור ברע"פ 11308/05, אליהו נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29/5/06).

7. לאמור לעיל אוסיף כי פסק הדין הומצא לידי המבקש, והמבקש אף לא טען כי לא ידע על עובדת קיומו של פסק הדין או כי טעה לסבור שלא נגזר עליו עונש, ומכאן שאין כל טעם המצדיק את היעדר הגשת הערעור במועדו.

8. יובהר כי המבקש "התעורר" והגיש את הבקשה שלפני רק לאחר שנתפס בביצוע עבירה דומה בחודש 4/16, כאשר דומה כי זו הסיבה היחידה להגשת הבקשה באיחור ניכר של שנה וארבע חודשים.

9. שני האינטרסים אותם ישקול בית המשפט בבואו לדון בבקשה להארכת מועד הינם עקרון סופיות הדיון והוודאות המשפטית מחד גיסא, והרצון לעשות משפט צדק מאידך גיסא.

העיקרון של סופיות הדיון כרוך בתקופת האיחור בהגשת הערעור: ככל שמדובר בתקופה ארוכה יותר, תגבר הנטייה להעדפת העיקרון של סופיות הדיון והוודאות המשפטית.

בענייננו מדובר, כאמור, באיחור ניכר ביותר, ובשים לב לכלל הנסיבות שתוארו לעיל, יש להעדיף את עקרון סופיות הדיון, מה גם שהמבקש אף לא הצביע על קיום סיכוי הערעור טובים להליך הערעורי.

בשים לב לכל האמור לעיל - דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ט"ז אייר תשע"ו, 24 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

